

Kralj je poskušaval na vse načine, a nij mu šlo.

„Nu mislil sem si,“ reče deček. „Vi bi gosi pasli, a niti pokati ne znate?“

V tem mu je vzel bič iz rok in mu pokazal, kako je bič sukati, da bode pokalo. Kralj je smeh jedva deržal, vendar si je prizadeval, naučiti se tudi tega, kar se mu je res skoraj posrečilo. Potem mu deček še naroči, ako bi katera gos začela uhajati, naj začne pokati, ter zbeži po bukvice. A kralju je bil ta uk tako po volji, da se je na vse gerlo smijal.

A gosi so res kmalu zapazile, da uže niso pod strahom svojega mladega a ostrega zapovednika! Vertnikov gosak je povzdignil glavo, ozerl se na vse strani, potem zagagal in kakor bi veter kup perja razpihal, tako so se razperh-nile gosi z glasnim gaganjem, in predno se je kralj zavedel, razletele so se na vse strani.

Kralj je kričal — a zastoj; hotel je pokati, pa nij mu šlo, ploskal je z rokama, tekal na levo, na desno — a vse nič nij pomagalo. Ves spehan in malo ne brez sape se je vsedel na posekano drevo, kder je deček navadno sedel, in je pustil gosi.

„Deček res prav terdi,“ misli sam soboj, „da je laže cel polk ljudij ustrahovati, nego li čredo gosij. A vsega je ta presneti vertnikov gosak kriv.“

Deček je v tem našel bukvice ter je vesel nazaj pribežal. Ali ko je pred svojega namestnika prišel in videl, kaj se je zgodilo, od strahú mu bukvice iz rok padejo.

„Zdaj imava stvar,“ zavpije in se od jeze in žalosti joče. „Ali vam nijsem takój rekel, da nič ne veste. Zdaj jih niti sam jaz ne spravim vkup! Le gledite, da mi pomorete.“

Ko ga je deček naučil, kako je treba kričati, kako z rokama kriliti in kako zvižgati, odbežal je po najdaljnješe gosí.

Kralj je storil, kar se je dalo, in tako sta jih po velicem trudu spet zbrala. Deček je še potem kralja dobro oštel, kako je neroden in da nič ne vé, ter sklene: „Dokler bodem živel, ne izročím več tacemu človeku svojih gosij. Niti ne, ko bi prišel sam kralj.“

„Prav govoriš, dečko,“ reče kralj in se nasmeje. „Kralj bi tako naredil, kakor sem jaz, kajti jaz sem kralj.“

„Vi?! nu to utegnate komu drugemu povedati, da vam bode verjel, a ne meni. Vzemite bukvice in pojdite svojim potem. Kralj, in tako neroden!“

„Ne bodi hud,“ odgovori dobrovoljni kralj, ter mu dá še dve dvajsetici, rekoč: „Veruj mi, da gosij nikoli več nečem pasti.“

Deček se zahvali, malo pomisli ter še reče: „Kedor že koli ste, dober gospod ste, a za gosjega pastirja nijste.“

Čudna otetba.

Bilo je po zimi. Dve deklici sta šli v bližnjo vaš k svojej teti. Da bi tam ne bili brez vsega posla, vzeli sta s soboj vsaka svojo preslico, da bi preli. Zvečer se zgodaj napravita na pot, ker sta se bali, da bi ju noč ne dohitela na poti. Pot je deržal skozi bukov gozd. Ko pridete na verh necega klanca, začel

je tako hudo sneg iti, da se jim je delala temà pred očmi, ter nijsta videli ni naprej ni nazaj. Kaj jima je storiti? — Ne daleč od ceste ugledati gosto germovje, ki je bilo uže na debelo sè snegom zametèno. Sredi germovja je bila prostorna kotlina, a nad njo in okolo nje po germovji je ležal sneg, da je bilo videti, kakor bi bila kotlina sè snegom nalašč v obok zidana. V to kotlino se splezate ubogi deklici. A prej nego gresta vanjo, vtakneti svoji preslici, da je bila druga verhu druge, privežete na verh dolg rudeč trak, ter zapičite to znamenje v sneg med germovjem.

Nastala je noč. Sneg je padal in padal v gostih kôsmih na zemljo; zeló merzla in viharna noč je bila. Okolo germovja je bilo uže visoko nametanega snega. Vhod v kotlino je bil že ves zameten, da ga nij bilo pregaziti. Zunaj je ukala sova, da je bilo človeka groza in strah poslušati. Le pomislite otroci, v kacem strahu sta bili ubogi deklici! Ali ljubi Bog, ki je varuh nedolžnih otročičev, tudi njiju nij pozabil. Deklici sta se priporočili ljubemu Bogu in kmalu sta terdno zaspali.

Ko pa družega dné deklic nij bilo domóv, bili so njiju roditelji v velicih skerbéh. Poslali so hlapca k teti, da bi pozvedel, kje sta deklici. Hlapec gre in pozvé, da sta se uže sinoči domóv vernili. Zdaj se napravi mnogo vaščanov z lopatami v bližnji bukvik (bukov gozd), da bi v snegu poiskali izgubljeni hčerki.

In glej! jedva pridejo v gozd, zagledajo rudeče banderce iz snega nad germovjem moleti. Takój si mislijo: tù nekje blizu sta tudi deklici. In v temnej, sè snegom v sklep zidanej izbici sta deklici slišali klic ljudj in jok ubogih roditeljev. Takój se oglasite in zavpijete, da ne morete vèn, ker sta pod snegom. — Zdajci se možje spravijo z lopatami na sneg in ga razkidajo. Kako dobro je bilo, da se šibko germovje pod toliko težo snega nij ulomilo, ker drugače bi se bili ubogi deklici pod snegom zadušili. Koliko veselja so imeli ubogi roditelji, ko deklici veseli in zdravi prideta iz kotline, in kako priserčno so se zahvaljevali ljubemu Bogu za prečudno očetbo, tega peró popisati ne more. —

— o —

Postrežljiva Katarinka.

I.

Necega dne sreča Katarinka sosedovo Minko, ki se joka. Vpraša jo, kaj jej je, da se joka. „Oh, ljuba Katarinka“, pravi Minka, denes zjutraj je moral oče necemu gospodu v mesto pismo nesti. Pri odhodu mi je dal mnogo računov, da je naredim, dokler se verne.“ — In to je, kar te tako žali?“ vpraša Katarinka čudé se. — „Pusti, da ti povem vse,“ reče Minka. „Denes dopoldne obljubil nam je gospod učitelj, da gremo skupaj na izprehod. Ti sama dobro veš, da se kaj tacega samo enkrat v letu zgodi. Oj, kako sem se uže veselila, in glej, zastonj je bilo moje veselje.“ — „Vsaj račune lahko jutri narediš,“ reče Katarinka. „Ne morem, in tudi ne smem,“ odgovori Minka; „oče mi je ostro ukazal, da račune naredim še denes.“ Katarinka si misli: Kaj, ko bi jej jaz naredila račune. Moji roditelji gredó denes po poludne v bližnjo vas k strijcu. Res je, da je bila uže davno moja želja, naj bi je tudi jaz tja spremila. Ali